

Jednom umetnik, uvek umetnik.

Dovoljno je reći Janoš Mesaroš da se pred vašim očima stvore slike nebeskih konja, ogromnih bundeva, ambara prepunih kukuruza nekog izmašanog vojvođanskog salaša, odakle je, iz Novog Bečeja, i potekao.

Ovaj fudbaler je sa 26. godina bio primoran da svoj status profesionalca u kopačkama prekine zbog povrede, a svoje umetničke sklonosti otkrije u bolničkom krevetu, gde je oporavljajući se skicirao portrete pacijenata. Tako je svoju sportsku energiju pretočio u umetničku po kojoj je danas, više od pola veka kasnije, poznat daleko van granica naše zemlje.

Sredinom maja je, slikar Janoš Mesaroš, uvršten i u Oxfordsku enciklopediju, uz obrazloženje da je autentičnost njegovog likovnog izraza prepoznatljiva na svetskom nivou, što priznaje da je vrhunac uložene rada i truda, jer sada ga više niko ne može izbrisati ili kazati da nije dobar slikar. Njegove slike se ne mogu sagledati očima, već promišljanjem, maštom i srcem.

Ali, o slikaru Janošu Mesarošu se dosta zna, o muzičaru i zabavljaču, neprikosnovenom kuvaru paprikaša i drugih specija iz kotilića, takođe, međutim, malo ko je posvetio neku reč o Janošu Mesarošu, umetniku fotografije i njegovim fotoaparatom. Bez kičice su ga vidali mnogi, bez fotoaparata niko. Zato se o ovom gospodinu može govoriti kao o paralelnom umetniku, slikaru i fotografu, velikom šefu i majstoru dobrog raspoloženja.

- Fotografija je moja velika ljubav i tu nikada nisam želeo da se iskažem nekim velikim umećem, iako mogu da se pohvalim da su neke moje fotografije fenomenalne. Zanat koji sam savladao je onaj starinski, podrazumeva temeljnost i strpljenje - objašnjava gospodin Mesaroš i dodaje da su za dobru fotografiju od presudnog značaja dobre cipele. Jer, da bi se došlo do fotografije mora se ići ka događaju, ambijentu. Ne može se sedeti u kolima i fotografisati priroda i bilo šta drugo. Fotografija, kojom se ozbiljno bavi, ipak je za njega samo hobi. Status slikara, i sve više povratnih informacija i priznanja mu imponuju i zadovoljavaju njegov ego. Zato i ne planira da napravi izložbu svojih fotografija, a aparat mu služi kao zadovoljstvo.

- Sa dvanaest godina sam dobio jedan neverovatan aparat - Kodak „box“ kameru, koja je imala samo dve rupe, mračnu komoru i jednu jednu brzinu. Uz pomoću te dve rupe sam mogao da pravim ekspozicije. Bio sam tada fasciniran onim što sam razvijanjem dobio, ali me je nekako pratila i sreća u fotografiji. Imao sam osećaj za trenutak i kompoziciju. Godinama sam sakupio zavidnu kolekciju fotoaparata, i neverovatnu kolekciju starih primeraka, gotovo kompletnu staru „Lajku“, od kojih su neki vredni 30-40 hiljada evra. Ne bi ih prodao da mi ponude tri puta toliko, jer sam ih sakupljao punih pedeset godina. Dolaze kod mene ljubitelji takvih stvari i pre nego što im dozvolim da ih pogledaju, za njih imam pripremljene platnene rukavice da ne bi slučajno ostavili trag masnoće ili kiseline sa svojih ruku na aparatima koje ja

ljubomorno čuvam. Ponekad, kada ih čistim osećam zaista veliko zadovoljstvo. Neko sakuplja ploče, neko raznorazna čuda, a ja fotoaparate - objašnjava gospodin Janoš Mesaroš, umetnik sa brojnim talentima, ali nismo sigurni da ih je sve otkrio. On je jedan iz generacije vrednih i posvećenih i sve što rade, rade na pravi način.